

§ 3. Zatwierdza się jako normę państwową (PN) zalecaną na całym obszarze Państwa normę PN-54/A—87050 „Towary rybne. Klasyfikacja” ustaloną przez Polski Komitet Normalizacyjny w dniu 20 grudnia 1954 r.

§ 4. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia nie wolno w zakresie ustalonym w normach wymienionych w §§ 1 i 2:

- 1) oznaczać zanieczyszczeń mineralnych w produktach owocowych i warzywnych oraz zdolności pochłaniania wody w suszach owocowych i warzywnych inaczej, niż określają normy wymienione w § 1 lp. 1 i 2;
- 2) oznaczać w maśle skuteczności pasteryzacji, zawartości wody, kwasowości tłuszczu, kwasowości plazmy, zawartości soli kuchennej inaczej, niż określają normy wymienione w § 1 lp. 3, 5 — 8;
- 3) oznaczać zawartości tłuszczu w śmietanie i śmietance oraz kwasowości i zawartości tłuszczu w twarogu inaczej, niż określają normy wymienione w § 1 lp. 4, 9 i 10;
- 4) przeprowadzać badań soli jadalnej i przemysłowej metodami innymi, niż określa norma wymieniona w § 1 lp. 11;
- 5) produkować i wprowadzać do obrotu soli jadalnej kamiennej białej, soli jadalnej jodowanej stosowanej w profilaktycznej akcji zwalczania schorzeń tarczycy, soli jadalnej warzonej, soli jadalnej kamiennej szarej otrzymywanej sposobem górniczym z pokładów naturalnych stosowanej do celów spożywczych nie odpowiadających normom wymienionym w § 1 lp. 12 — 15;

- 6) wprowadzać do obrotu z przeznaczeniem do siewu superelity: lucerny siewnej i koniczyn oraz elit: traw, gorczycy czarnej i gorczycy białej, kataranu (kapusty abisyńskiej), rzepaku ozimego i jarego nie odpowiadających wymaganiom norm wymienionych w § 1 lp. 16 — 21;
- 7) klasyfikować i ustalać jakości cieląt młodszych, cieląt starszych, bukatów, jałówek, wołców i wołów, krów, buhajów i buhajków jako bydła rzeźnego inaczej, niż określają normy wymienione w § 1 lp. 22 — 28;
- 8) skupować roślinnych surowców leczniczych objętych normami wymienionymi w § 2 lp. 1 — 3 nie odpowiadających tym normom.

§ 5. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się:

- 1) do produktów przeznaczonych na eksport w tym przypadku, gdy zamawiający stawia inne warunki,
- 2) do prac naukowo-badawczych.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1955 r., z tym że:

- 1) normy wymienione w § 1 lp. 1 — 21 i w § 3 obowiązują od dnia 1 stycznia 1956 r.,
- 2) normy wymienione w § 1 lp. 22 — 28 obowiązują od dnia 1 stycznia 1957 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. M. Lesz

158

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 30 czerwca 1955 r.

w sprawie obrotu mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego.

Na podstawie art. 4 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 oraz z 1952 r. Nr 44, poz. 300) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Obrotu mięsem z uboju gospodarczego można dokonywać jedynie na zasadach określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Za mięso z uboju gospodarczego uważa się nadwyżki mięsa pochodzącego z uboju zwierząt rzeźnych, wyhodowanych we własnym gospodarstwie rolnym, powstałe u producentów rolnych po wykonaniu obowiązkowych dostaw lub u producentów zwolnionych od tych dostaw.

2. Producentami rolnymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są posiadacze indywidualnych gospodarstw rolnych, spółdzielnie produkcyjne oraz członkowie tych spółdzielni.

3. Za zwierzęta rzeźne, wyhodowane we własnym gospodarstwie, uważa się zwierzęta hodowane przez producenta rolnego przynajmniej przez okres 3 miesięcy przed dokonaniem uboju.

§ 3. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące producentów rolnych zwolnionych od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych stosuje się także do osób, które nie będąc producentami rolnymi wyhodowały zwierzę rzeźne we własnym gospodarstwie.

II. Prawo sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego.

§ 4. 1. Prawo sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego przysługuje:

- 1) producentom rolnym, którzy wykonali w całości obowiązkowe dostawy zwierząt rzeźnych za dany rok lub część obowiązkowych dostaw rocznych przypadającą na dany kwartał i nie zalegają w obowiązkowych dostawach za okresy poprzednie oraz
- 2) producentom rolnym, którzy nie są objęci obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych lub są od tych dostaw zwolnieni.

2. Jeżeli jednak producent zamierza sprzedać mięso z uboju gospodarczego wcześniej niż w kwartale, w którym przypada termin wykonania obowiązkowej dostawy, jest on uprawniony do tej sprzedaży pod warunkiem dostarczenia przynajmniej jednego tucznika na poczet obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych.

3. Warunek określony w ust. 2 nie dotyczy producentów rolnych, których zobowiązanie roczne w zakresie obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych nie przekracza 130 kg żywca, jeżeli mają ustalony jeden termin dostawy, wykonali dostawy obowiązkowe zwierząt rzeźnych za rok ubiegły w czwartym kwartale roku ubiegłego i posiadają materiał wyjściowy, zabezpieczający wykonanie dostawy w ustalonym terminie.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie dotyczą producentów posiadających gospodarstwa o obszarze użytków rolnych nie przekraczającym 2 ha oraz członków spółdzielni produkcyjnych objętych obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych z tytułu posiadania działek przyzagrodowych.

§ 5. 1. Członkowie spółdzielni produkcyjnych odpowiadający wymaganiom określonym w § 4 ust. 1 mają prawo sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego pod warunkiem, że spółdzielnie produkcyjne, których są członkami, nie posiadają zaległości w obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych za okresy poprzednie.

2. W pierwszych 2 latach prowadzenia przez spółdzielnie produkcyjne zespołowej gospodarki rolnej nie stosuje się warunku, o którym mowa w ust. 1, do członków spółdzielni, którzy wnieśli tytułem wkładu użytki rolne nie przekraczające 1 ha.

§ 6. 1. Producent może sprzedawać mięso z uboju gospodarczego jedynie na terenie powiatu, w którym znajduje się jego gospodarstwo, oraz w powiatach graniczących z tym powiatem.

2. Na obszarze m. st. Warszawy, m. Łodzi, Gdyni i Sopotu, miast wojewódzkich oraz miast górnośląskiego okręgu przemysłowego mogą sprzedawać mięso z uboju gospodarczego producenci, których gospodarstwa są położone na terenie tych miast, oraz producenci, których gospodarstwa znajdują się w powiatach wymienionych w odpowiednich pozycjach wykazu, stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

§ 7. 1. Producent rolny może sprzedawać na targowiskach (halach targowych, bazarach i placach targowych) mięso wieprzowe, wołowe, cielęce, baranie, słoninę, sadło, podroby i jelita.

2. Sprzedaż wędlin oraz wyrobów wędliniarskich, wyprodukowanych indywidualnie przez producenta rolnego, jest zakazana.

3. Dopuszcza się do sprzedaży wędliny i wyroby wędliniarskie, wyprodukowane na zlecenie producenta rolnego przez masarnie gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” (zwanych dalej w skrócie G.S.).

4. Wędliny i wyroby wędliniarskie, o których mowa w ust. 3, powinny być zaopatrzone w plomby bądź w etykiety określające nazwę i adres zakładu produkcyjnego, nazwę wędliny według receptury, miejsce wytwórni i datę produkcji.

§ 8. 1. Producent rolny sprzedający mięso z uboju gospodarczego powinien posiadać zaświadczenie stwierdzające, że jest do tego uprawniony stosownie do przepisów §§ 4 — 6 rozporządzenia.

2. Ponadto powinien on posiadać zezwolenie na wprowadzenie mięsa do obrotu, wydane przez organ urzędowego badania mięsa (§ 17).

III. Tryb wydawania zaświadczeń.

§ 9. 1. Zaświadczenie stwierdzające, że producent jest uprawniony do sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego, wydają:

- 1) posiadaczom indywidualnych gospodarstw rolnych i członkom spółdzielni produkcyjnych, objętym obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych, a także producentom rolnym nie objętym lub zwolnionym od tych dostaw — prezydium gromadzkich rad narodowych,
- 2) spółdzielniom produkcyjnym — prezydium powiatowych rad narodowych w porozumieniu z powiatowymi pełnomocnikami Ministerstwa Skupu,
- 3) producentom, których gospodarstwa znajdują się na terenie miast — prezydium miejskich (dzielnicowych) rad narodowych w porozumieniu z powiatowymi pełnomocnikami Ministerstwa Skupu,

2. Na zaświadczeniach stwierdzających prawo do sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego (ust. 1) powinny być wymienione powiaty bądź także miasta (§ 6), na terenie których producent może sprzedawać mięso.

§ 10. Zaświadczenia, o których mowa w § 9, mogą być wydane wyłącznie pod warunkiem przedstawienia przez producenta urzędowego świadectwa miejsca pochodzenia zwierzęcia z adnotacją, że sztuka wyhodowana została w jego gospodarstwie i nie podlega zakazowi uboju.

§ 11. 1. Zaświadczenia, o których mowa w § 9, wydaje się na drukach Ministerstwa Skupu, a mianowicie:

- a) według wzoru nr 50 — producentom rolnym wymienionym w § 4 ust. 1 pkt 1,
- b) według wzoru nr 50a — producentom wymienionym w § 4 ust. 1 pkt 2.

2. Druki zaświadczeń (ust. 1) są drukami ścisłego zarachowania.

3. Zabrania się wydawania zaświadczeń na innych drukach, niż określone w ust. 1.

4. Ministerstwo Skupu zaopatruje prezydium rad narodowych w druk, o których mowa w ust. 1.

§ 12. Jedno zaświadczenie uprawnia do sprzedaży mięsa pochodzącego z jednej sztuki zwierzęcia. W zaświadczeniu należy określić rodzaj zwierzęcia.

§ 13. 1. Zaświadczenie wystawia się na nazwisko producenta rolnego lub osoby uprawnionej na podstawie § 3. Zabrania się wystawiania zaświadczeń na nazwisko członków rodziny bądź innych osób, prowadzących wspólne gospodarstwo z producentem rolnym.

2. Jednorazowo może być wydane tylko jedno zaświadczenie, z tym że producentom, którzy zobowiązani są do dostaw obowiązkowych i wykonali całkowicie swoje zobowiązanie roczne, mogą być wydane jednorazowo dwa zaświadczenia, ale o tym samym terminie ważności.

3. W przypadku gdy zachodzi podejrzenie, że producent rolny ubiegający się o zaświadczenie nie wyhodował zwierzęcia we własnym gospodarstwie (§ 2 ust. 3), należy wstrzymać wydanie zaświadczenia i skierować niezwłocznie sprawę do organów powołanych do ścigania przestępstw.

4. Zaświadczenia wolne są od wszelkich opłat.

§ 14. 1. Termin ważności zaświadczenia wynosi 14 dni od daty wystawienia. Termin ważności zaświadczenia nie może być przedłużony.

2. W razie niewykorzystania zaświadczenia w określonym terminie (ust. 1) producent rolny może uzyskać drugie zaświadczenie po zwróceniu zaświadczenia nie wykorzystanego.

§ 15. 1. Wydane zaświadczenia (wzory nr 50 i nr 50a) powinny być odnotowane w zeszycie kontrolnym wydanych zaświadczeń, a w przypadkach gdy producent podlega obowiązkowi dostaw zwierząt rzeźnych — również w odpowiedniej rubryce karty dostaw (księgi dostaw).

2. Prezydium gromadzkich rad narodowych założy w celu ewidencjonowania wydanych zaświadczeń dwa zeszyty kontrolne:

- 1) zeszyt kontrolny przeznaczony do odnotowywania zaświadczeń według wzoru nr 50, wydanych producentom zobowiązanym do obowiązkowych dostaw,

2) zeszyt kontrolny przeznaczony do odnotowywania zaświadczeń według wzoru nr 50a, wydanych producentom zwolnionym lub nie objętym obowiązkowymi dostawami.

3. Pełnomocnicy powiatowi Ministerstwa Skupu założą zeszyt kontrolny (ust. 1), w którym powinny być odnotowywane zaświadczenia według wzoru nr 50 wydane spółdzielniom produkcyjnym.

4. Zeszyty kontrolne, o których mowa w ust. 2 i 3, powinny zawierać rubryki: datę wydania zaświadczenia, numer zaświadczenia, nazwisko i imię producenta, dokładny adres producenta, rodzaj zwierzęcia, którego dotyczy zaświadczenie, oraz datę zwrotu wykorzystanego zaświadczenia.

IV. Wydawanie zezwoleń przez organy urzędowego badania mięsa.

§ 16. 1. Wolno wprowadzać do obrotu tylko takie mięso z uboju gospodarczego, które uznane zostało przez organ urzędowego badania mięsa za zdatne do spożycia.

2. Mięso z uboju gospodarczego dopuszczone do obrotu należy znakować dodatkowo pieczęcią prostokątną z napisem: „Uboj gospodarczy”. Odciski tej pieczęci należy umieszczać obok odcisków pieczęci oznaczających zdatność mięsa do spożycia.

§ 17. Zezwolenie na wprowadzenie mięsa do obrotu (§ 8 ust. 2) organ urzędowego badania mięsa umieszcza na odwrocie zaświadczenia stwierdzającego, że producent uprawniony jest do sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego.

§ 18. Organ dokonujący urzędowego badania mięsa powinien pouczyć zainteresowanych, że mięso bezpośrednio po uboju należy poddać w ciągu co najmniej 6 godzin ostudzeniu do temperatury otoczenia oraz że w czasie przewozu należy zabezpieczyć mięso przed zanieczyszczeniem przez owinięcie go w czyste płótno lub papier.

V. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego indywidualnym konsumentom.

§ 19. Mięso z uboju gospodarczego powinno być sprzedawane przede wszystkim indywidualnym konsumentom.

§ 20. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego indywidualnym konsumentom dozwolona jest tylko w miejscach do tego celu wyznaczonych na targowiskach (halach targowych, bazarach, placach targowych).

§ 21. 1. Sprzedaż bezpośrednio konsumentom indywidualnym może odbywać się tylko w ramach obrotu detalicznego, w ilościach przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie domowym, nie przekraczających łącznie 5 kg mięsa, przetworów mięsnych i tłuszczu na jednego nabywcę.

2. Nabywanie mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego w celu dalszej odsprzedaży jest zabronione. Przypadki, w których jednostki gospodarki uspołecznionej mogą nabywać mięso do dalszej odsprzedaży, określają przepisy §§ 25 — 31.

§ 22. 1. Sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego może dokonywać tylko ten producent, na którego nazwisko zostało wystawione zaświadczenie, lub najbliższy członek jego rodziny. Powierzenie sprzedaży innym osobom, a w szczególności rębaczom, jest zabronione.

2. Na targowiskach będących w zarządzie przedsiębiorstw targowiskowych producent korzystać może z usług wyrebu mięsa, zorganizowanych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.

3. Powierzenie wyrebu innym osobom poza przypadkiem wymienionym w ust. 2 jest zabronione.

§ 23. 1. Funkcjonariusze przedsiębiorstw targowiskowych lub kierownicy targowisk przy prezydium rad narodowych w miejscowościach, w których nie działają przedsiębiorstwa targowiskowe, odbierają od producentów zaświadczenia uprawniające do sprzedaży mięsa sprawdzając, czy sprzedającym jest ten, na którego nazwisko zostało wydane zaświadczenie, lub najbliższy członek rodziny i czy nie upłynął okres ważności zaświadczenia.

2. Osoby wymienione w ust. 1 odbierając zaświadczenie obowiązane są wydać producentowi rolnemu kwit wagowy, z podaniem następujących danych:

- 1) rodzaj i waga mięsa,
- 2) numer i data zaświadczenia oraz nazwa jednostki, która, zaświadczenie wydała (§ 9),
- 3) data zezwolenia organu urzędowego badania mięsa (§ 8 ust. 2),
- 4) wysokość kwoty pobranej tytułem opłat za usługi świadczone na rzecz sprzedawcy mięsa.

3. Odebranych zaświadczeń nie zwraca się producentowi rolnemu, a po zakończeniu sprzedaży należy je przekazać z adnotacją „wykorzystane” miejscowemu prezydium gromadzkiej rady narodowej, gdy zaś sprzedaż mięsa odbywa się w mieście stanowiącym siedzibę powiatowego pełnomocnika Ministerstwa Skupu — temu pełnomocnikowi.

4. Prezydium gromadzkiej rady narodowej lub powiatowy pełnomocnik Ministerstwa Skupu (ust. 3) przekazuje otrzymane zaświadczenia prezdyjom rad narodowych, które je wystawiły.

§ 24. 1. Jeżeli producent rolny nie sprzedał mięsa lub jego przetworów konsumentom, osoby wymienione w § 23 ust. 1 powinny dokonać na kwicie wagowym, o którym mowa w § 23 ust. 2, adnotacji stwierdzającej, jaka ilość mięsa lub jego przetworów nie została sprzedana.

2. Mięso lub przetwory mięsne nie sprzedane przez producenta rolnego konsumentom indywidualnym mogą być:

- 1) zabrane przez producentów z powrotem,
- 2) odsprzedane w tymże dniu G. S. lub zakładom żywienia zbiorowego (§§ 25, 29).

VI. Zakup i sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego przez gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska”.

§ 25. 1. G. S. uprawniona jest do zakupu mięsa z uboju gospodarczego wyłącznie na terenie swojej działalności na targowiskach (halach targowych, bazarach, placach targowych) lub w siedzibie G. S. Zakup ten może być dokonywany dopiero po zakończeniu sprzedaży przez producentów rolnych bezpośrednio indywidualnym konsumentom (§ 40).

2. Zabronione jest zakupywanie przez G. S. w skupie zdecentralizowanym żywca, jak również dokonywanie przez G. S. zakupów mięsa od producentów w sposób inny niż określony w ust. 1.

3. Zakup mięsa z uboju gospodarczego przez G. S. we własnej siedzibie powinien odbywać się w masarniach G. S. bądź w pomieszczeniach, które posiadają odpowiednie warunki do przyjmowania, przerobu oraz przechowywania mięsa.

4. Przy zakupie przez G. S. mięsa z uboju gospodarczego producent powinien przedstawić kwit wagowy (§ 23 ust. 2), który G. S. odbiera i załącza do swojej dokumentacji zakupu.

§ 26. 1. Mięso zakupione przez G. S. od producentów może być przeznaczone do:

- 1) sprzedaży konsumentom indywidualnym w punktach sprzedaży detalicznej G. S.; w razie braku warunków do dokonywania rozbioru tusz mięsnych mięso może być sprzedawane w postaci rąbanki,
- 2) sprzedaży innym G. S. bądź jednostkom gospodarki społecznej (zakładom żywienia zbiorowego innych pionów) w półtuszach lub elementach kulinarnych,
- 3) przerobu w masarniach lub zakładach żywienia zbiorowego G. S.; w przypadkach gdy mięso z uboju gospodarczego przeznaczone będzie do przerobu w masarni, obowiązują przy magazynowaniu, przerobie, dokumentacji technicznej, układzie asortymentowym produkcji przepisy normujące produkcję z dostaw scentralizowanych.

2. Przerzuty mięsa mogą być również organizowane między poszczególnymi powiatami.

§ 27. Nadzór nad obrotem mięsem z uboju gospodarczego wykonuje członek zarządu G. S. do spraw zaopatrzenia i produkcji.

§ 28. G. S. obowiązane są prowadzić oddzielną kartotekę w celu ewidencjonowania zakupów mięsa z uboju gospodarczego.

VII. Zakup mięsa z uboju gospodarczego przez zakłady żywienia zbiorowego.

§ 29. 1. Zakłady żywienia zbiorowego mogą dokonywać zakupu mięsa z uboju gospodarczego wyłącznie w przypadku, gdy ich zapotrzebowanie nie zostało pokryte w ramach zaopatrzenia scentralizowanego i tylko od G. S. według cen określonych w § 37 ust. 1.

2. W przypadku gdy zapotrzebowanie zakładów żywienia zbiorowego nie zostało pokryte przez G. S., zakłady te mogą zakupywać mięso z uboju gospodarczego bezpośrednio od producentów rolnych po zakończeniu przez nich sprzedaży konsumentom indywidualnym. Zakupów tych dokonywać mogą wyłącznie zakłady żywienia zbiorowego upoważnione do tego przez prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej. Zakupy mogą się odbywać tylko w lokalu zakładu żywienia zbiorowego po cenach określonych w § 37 ust. 2.

§ 30. Zabronione jest zakupywanie przez zakłady żywienia zbiorowego żywca, jak również zakupywanie mięsa z uboju gospodarczego w sposób inny niż określony w § 29.

§ 31. 1. Zakłady żywienia zbiorowego prowadzą rejestr zakupu mięsa z uboju gospodarczego według wzoru, stanowiącego załącznik nr 2 do niniejszego rozporządzenia.

2. Przy zakupie przez zakłady żywienia zbiorowego mięsa z uboju gospodarczego bezpośrednio od producenta producent powinien przedstawić kwit wagowy (§ 23 ust. 2), który zakład odbiera i załącza do swojej dokumentacji zakupu.

VIII. Ceny.

§ 32. Sprzedaż detaliczna mięsa i przetworów mięsnych z uboju gospodarczego przez producentów rolnych bezpośrednio indywidualnym konsumentom odbywa się po cenach swobodnie uzgadnianych między producentem a nabywcą.

§ 33. Zakup mięsa z uboju gospodarczego przez uprawnione do tego jednostki gospodarki społecznej następuje po cenach, które ustala się zgodnie z przepisami §§ 34 — 37.

§ 34. Prezydium wojewódzkich rad narodowych — w ramach limitów określonych przez Państwową Komisję Cen — ustalają maksymalne ceny zakupu dla poszczególnych powiatów lub grup powiatów swojego województwa.

§ 35. Zarząd G. S. ustala okresowo cenę zakupu mięsa z uboju gospodarczego w ten sposób, aby nie przekroczyła ona ceny maksymalnej ustalonej przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej i była co najmniej o 5% niższa od cen kształtujących się w danym dniu na miejscowym rynku.

§ 36. G. S. powinny dążyć do zakupu mięsa po jak najniższych cenach, aby nie dopuścić do zwyczajki cen na rynku.

§ 37. 1. Zakłady żywienia zbiorowego zakupują mięso od G. S. po obowiązujących cenach hurtowych.

2. W przypadkach bezpośredniego zakupu mięsa od producenta rolnego (§ 29 ust. 2) zakłady żywienia zbiorowego obowiązane są stosować ceny ustalone przez zarząd G. S. (§ 35). W ośrodkach miejskich nie objętych działalnością G. S. zakup powinien być dokonywany po cenach ustalonych przez prezydium miejskiej rady narodowej (wydział handlu), które stosuje odpowiednio przepis § 35.

§ 38. 1. Mięso zakupione przez G. S. w skupie zdecentralizowanym, jak również wyroby z tego mięsa powinny być sprzedawane po obowiązujących cenach detalicznych.

2. W wyjątkowych przypadkach, gdy sprzedaż mięsa po cenach detalicznych natrafia na trudności ze względu na sytuację rynkową na danym terenie, a przerzut mięsa nie jest możliwy, zarząd G. S. może ustalić cenę sprzedaży na poziomie niższym umożliwiającym sprzedaż. Cena ta nie może być niższa od faktycznej ceny zakupu powiększonej o obowiązującą marżę detaliczną.

IX. Organizacja sprzedaży na targowiskach.

§ 39. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych ustalają — na wniosek prezydiów powiatowych rad narodowych — miejscowości, w których powinny być zorganizowane na targowiskach miejsca detalicznej sprzedaży mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego.

2. W ośrodkach miejskich sprzedaż detaliczna mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego powinna być zorganizowana w miejscach przystosowanych do sprzedaży mięsa i jego przetworów.

3. W miejscowościach, w których targi odbywają się w dni ściśle określone, prezydium wojewódzkich rad narodowych ustala, czy sprzedaż detaliczna mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego odbywać się będzie codziennie, czy tylko w dni ściśle określone.

4. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego w innych miejscowościach i miejscach lub innych dniach, niż określone w ust. 1, 2 i 3, jest zabroniona.

§ 40. 1. Prezydium właściwych powiatowych rad narodowych ustalają dla poszczególnych miejscowości określone godziny sprzedaży detalicznej mięsa i jego przetworów. Przepis § 39 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

2. Ustalając godziny sprzedaży prezydium rad narodowych powinny brać pod uwagę istniejącą na danym terenie podaż mięsa z uboju gospodarczego i zapewnić możliwość sprzedaży przywiezionego mięsa. W razie wzmożonej podaży mięsa z uboju gospodarczego należy odpowiednio zwiększyć liczbę miejsc sprzedaży.

2. Producentowi, który przywiózł na targowisko mięso w ustalonym dniu i czasie (§ 39 ust. 3 i § 40 ust. 1), nie wolno wyznaczyć innego terminu sprzedaży.

§ 41. Uruchomienie sprzedaży detalicznej mięsa na targowiskach może nastąpić wyłącznie po uprzednim przygotowaniu i wyposażeniu miejsc sprzedaży i zapewnieniu stałej kontroli sanitarno-weterynaryjnej.

§ 42. Dni, godziny handlu i warunki sprzedaży detalicznej mięsa i jego przetworów w poszczególnych miejscowościach powinny być podane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie na targowiskach przynajmniej na 10 dni przed wyznaczonym dniem uruchomienia miejsca sprzedaży. Wzór ogłoszenia podany jest w załączniku nr 3 do niniejszego rozporządzenia.

§ 43. Prezydya właściwych powiatowych rad narodowych obowiązane są do ustalenia regulaminu sprzedaży detalicznej mięsa i przetworów mięsnych i dopilnowania przestrzegania go. Regulamin sprzedaży powinien być podany do publicznej wiadomości przez wywieszenie go w punkcie sprzedaży mięsa w miejscu widocznym. Wzór regulaminu podany jest w załączniku nr 4 do niniejszego rozporządzenia.

§ 44. 1. Prezydya powiatowych rad narodowych powierają organizację miejsca sprzedaży detalicznej, jak również sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad obrotem mięsem i przetworami mięsnymi przedsiębiorstwom targowiskowym, podległym prezdyjom miejskich rad narodowych.

2. W miejscowościach, w których nie działają przedsiębiorstwa targowiskowe, prezydya miejskich rad narodowych powierają te funkcje kierownikom targowisk przy wydziale lub referacie handlu prezydium rady narodowej. Do zadań kierowników targowisk w zakresie organizacji obrotu mięsem należy w szczególności:

- a) organizacja miejsc sprzedaży mięsa,
- b) kontrola uprawnień sprzedawców do sprzedaży,
- c) stwierdzenie, czy mięso przed sprzedażą poddano kontroli sanitarno-weterynaryjnej,
- d) kontrola pobierania opłat,
- e) dopilnowanie utrzymania porządku zgodnie z przepisami.

§ 45. Spółdzielnie produkcyjne oraz G. S. mogą wydzierżawić na targowiskach miejsca sprzedaży na określony czas nie dłuższy niż jeden rok. Mogą również wystawiać własne stoiska w miejscu wskazanym przez kierownictwo targowiska.

§ 46. Kierownictwa targowisk w miejscowościach, w których będą zorganizowane miejsca sprzedaży detalicznej mięsa i przetworów mięsnych, powinny urządzić na targowiskach wypożyczalnie sprzętu potrzebnego do ważenia, rąbania, cięcia i sprzedaży mięsa, w szczególności wag, odważników, toporów, tasaków, pił do cięcia kości, fartuchów białych itp. Na targowiskach prowadzonych przez przedsiębiorstwa targowiskowe należy zorganizować usługowy wyrąb mięsa przywożonego przez producentów (§ 22 ust. 2).

§ 47. 1. Za usługi ze strony targowiska użytkownicy uiszczają opłaty.

2. Ustala się następujące rodzaje płatnych usług:

- 1) wynajęcie miejsc sprzedaży,
- 2) wypożyczanie wag, odważników, noży, toporów itp.,
- 3) wypożyczanie odzieży ochronnej,
- 4) sprzedaż lodu, papieru itp.,
- 5) wyrąb mięsa na targowiskach prowadzonych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.

3. Wysokość i tryb pobierania opłat za usługi wymienione w ust. 2 określa zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Państwowej Komisji Cen z dnia 8 lipca 1954 r. w sprawie ustalania wysokości i trybu pobierania opłat targowych od handlu i opłat za usługi na targowiskach (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-68, poz. 860 i z 1955 r. Nr 40, poz. 394).

§ 48. Prezydya wojewódzkich rad narodowych składają Ministerstwu Handlu Wewnętrznego opracowane na podstawie zebranych z terenu materiałów miesięczne sprawozdania o obrocie mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego według wzorów Głównego Urzędu Statystycznego.

X. Przestrzeganie higieny przy sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego.

§ 49. Sprzedaż oraz przewóz mięsa i jego przetworów powinny odbywać się zgodnie z obowiązującymi przepisami sanitarnymi.

§ 50. Mięso z uboju gospodarczego i jego przetwory dopuszczone do obrotu podlegają kontroli sanitarno-weterynaryjnej na stacji kontroli mięsa danego targowiska niezależnie od badania dokonanego bezpośrednio po uboju (§§ 16 — 18).

§ 51. 1. Mięso uznane przez lekarza dokonującego kontroli sanitarno-weterynaryjnej, o której mowa w § 50, za niezdatne do spożycia, warunkowo zdatne lub mniej wartościowe nie może być dopuszczone do sprzedaży. Z mięsem tym należy postąpić zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Szczegółowe zasady postępowania organów służby weterynaryjnej w sprawach związanych z dopuszczeniem do obrotu mięsa z uboju gospodarczego oraz kontrolą tego obrotu określają odrębne przepisy wydane przez Ministra Rolnictwa.

§ 52. 1. Miejsca sprzedaży detalicznej o charakterze stałym w halach targowych i bazarach w większych ośrodkach powinny posiadać niezbędne urządzenia sanitarne, wodę bieżącą, kanalizację, posadzkę, stoły sprzedażne łatwo zmywalne lub okute blachą, pieńki do rąbania, wagi do ważenia itd.

2. Punkty detalicznej sprzedaży w mniejszych ośrodkach powinny znajdować się w miejscu o twardej nawierzchni, powinny być zaopatrzone w wodę w miarę możliwości bieżącą i w stoły sprzedażne o powierzchni heblowanej z drzewa nieżywniczego. W miarę możliwości stoły powinny być zaopatrzone w daszki chroniące przed opadami i promieniami słonecznymi.

3. Mięso powinno być nakryte czystym papierem lub białym płótnem.

§ 53. Na targowiskach powinna być zorganizowana służba porządkowa dla zapewnienia utrzymania należytej czystości w miejscach sprzedaży mięsa i jego przetworów.

XI. Kontrola obrotu mięsem z uboju gospodarczego.

§ 54. 1. Funkcjonariusze przedsiębiorstw targowiskowych, kierownicy targowisk, pracownicy Państwowej Inspekcji Handlowej, kontrolerzy Komisji do Walki ze Spekulacją i Nadużyciami w Handlu (K.W.S.) oraz gromadscy delegaci do spraw skupu powinni kontrolować, czy przestrzegane są przepisy niniejszego rozporządzenia, a zwłaszcza czy:

- a) sprzedawcy posiadają zaświadczenia, o których mowa w § 8,
- b) sprzedawcy nie trudnią się zawodowo nielegalnym handlem mięsem,
- c) mięso sprzedawane jest w ilościach nie przekraczających 5 kg na osobę (§ 21),
- d) mięso nie jest nabywane przez indywidualnych konsumentów celem dalszej odsprzedaży,
- e) zakupu mięsa nie dokonują jednostki gospodarcze lub instytucje do tego nie uprawnione.

2. Osoby wymienione w ust. 1 obowiązane są informować organy Milicji Obywatelskiej o przypadkach nielegalnej sprzedaży i skupu mięsa poza miejscami wyznaczonymi do sprzedaży z uboju gospodarczego.

XII. Przepisy końcowe.

§ 55. Niedozwolone jest dokonywanie zakupów mięsa z uboju gospodarczego przez organizacje lub instytucje z wyjątkiem G. S. i zakładów żywienia zbiorowego.

§ 56. Osoby naruszające przepisy niniejszego rozporządzenia podlegają na podstawie art. 29 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 oraz z 1952 r. Nr 44, poz. 300) ukaraniu w trybie orzecznictwa

karno-administracyjnego, a w przypadkach gdy naruszenie stanowi czyn przyczyniający się do zakłócenia obrotu towarowego, dokonany świadomie w celach spekulacyjnych, sprawcy podlegają ukaraniu na podstawie art. 1 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o ochronie interesów nabywców w obrocie handlowym (Dz. U. Nr 16, poz. 64).

§ 57. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. St. Milecki

Załączniki do rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 30 czerwca 1955 r. (poz. 158).

Załącznik nr 1.

WYKAZ POWIATÓW, Z TERENU KTÓRYCH PRODUCENCI ROLNI MOGĄ SPRZEDAWAĆ MIĘSO Z UBOJU GOSPODARCZEGO NA OBSZARZE M. ST. WARSZAWY, M. ŁÓDZI, GDYNI I SOPOTU, MIAST WOJEWÓDZKICH ORAZ MIAST GÓRNOŚLĄSKIEGO OKRĘGU PRZEMYSŁOWEGO

Lp.	Miasta	Powiaty, z terenu których producenci rolni mogą sprzedawać mięso z uboju gospodarczego na obszarze miast wymienionych w odpowiedniej pozycji rubryki 2
1	2	3
1	Warszawa	grodzisko-mazowiecki, grójecki, garwoliński, miński, nowodworski, miejsko-uzdrowski, otwocki, piaseczyński, płoński, pruszkowski, pułtuski, sochaczewski i wołomiński
2	Łódź	brzeziński, łaski, łęczycki, łowicki, łódzki i piotrkowski
3	Białystok	białostocki, bielski, łapski, moniecki, sokólski i wysoko-mazowiecki
4	Bydgoszcz	bydgoski, chełmiński, inowrocławski, szubiński, świecki, tucholski i wyrzyski
5	Gdańsk, Gdynia, Sopot	nowodworsko-gdański, kartuski, kościerski, pucki, tczewski i wejherowski
6	Kielce	buski, jędrzejowski, kielecki, konecki, opatowski i włoszczowski
7	Koszalin	białogardzki, kołobrzeski, koszaliński i sławieński
8	Kraków	bocheński, krakowski, miechowski, myślenicki, olkuski, proszowicki i wadowicki
9	Lublin	chełmski, krasnostawski, kraśnicki, lubartowski, lubelski, opolsko-lubelski, parczewski i puławski
10	Olsztyn	reszelski, lidzbarski, olsztyński, ostródzki, nidzicki i szczycieński
11	Opole	brzeski, kluczborski, namysłowski, niemodliński, oleski, opolski, prudnicki i strzelecki
12	Poznań	gnieźnieński, kościański, nowotomyski, obornicki, poznański, średzki, śremski i szamotulski
13	Rzeszów	brzozowski, dębicki, kolbuszowski, krośnieński, łańcucki, przeworski i rzeszowski
14	Staliność oraz miasta górnośląskiego okręgu przemysłowego	będziński, gliwicki, kłobucki, lubliniecki, pszczyński, rybnicki, tarnogórski, zawierciański i wodzisławski
15	Szczecin	goleniowski, gryfiński, kamieński, nowogardzki, starogardzki i szczeciński
16	Wrocław	dzierżoniowski, oleśnicki, oławski, strzebiński, średzki, trzebnicki, wołowski i wrocławski
17	Zielona Góra	nowosolski, krośnieński, sułchowski, świebodziński i zielonogórski.

Załącznik nr 2.

REJESTR ZAKUPU MIĘSA Z UBOJU GOSPODARCZEGO

Nazwa zakładu żywienia zbiorowego
(miejscowość i adres)

Lp.	Nazwisko i imię	Adres sprzedającego	Nr i data kwitu wagowego i przez kogo wydany	Zakupione mięso przez zakłady żywienia zbiorowego					Nr poz. zaksięgowanego mięsa
				data	godzina	ilość	rodzaj, gatunek	cena	

Załącznik nr 3.

OGŁOSZENIE

Prezydium Rady Narodowej w podaje do wiadomości, iż na podstawie zarządzenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w dopuszczona jest detaliczna sprzedaż mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego w przy ul. w następujących dniach

1. Do sprzedaży detalicznej mięsa są uprawnieni producenci artykułów rolnych, spółdzielnie produkcyjne i członkowie tych spółdzielni, posiadający odpowiednie zaświadczenia, które wydają:

- 1) posiadaczom indywidualnych gospodarstw rolnych i członkom spółdzielni produkcyjnych, objętym obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych, a także producentom rolnym nie objętym lub zwolnionym od tych dostaw — prezydium gromadzkich rad narodowych,
- 2) spółdzielniom produkcyjnym — prezydium powiatowych rad narodowych w porozumieniu z powiatowymi pełnomocnikami Ministerstwa Skupu,
- 3) producentom, których gospodarstwa znajdują się na terenie miast — prezydium miejskich (dzielnicowych) rad narodowych w porozumieniu z powiatowymi pełnomocnikami Ministerstwa Skupu.

2. Do obrotu dopuszczone jest mięso wołowe, wieprzowe, baranie, cielęce, słonina, sadło, podroby i jelita ostemplowane przez służbę sanitarno-weterynaryjną po uboju i poddane kontroli sanitarno-weterynaryjnej bezpośrednio przed sprzedażą.

3. Do sprzedaży dopuszczone są wędliny i wyroby wędliniarskie, których wyprodukowanie zostało powierzzone przez producentów rolnych masarni gminnej spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i które oznaczone są plombą lub etykietą, stwierdzającą ich pochodzenie.

4. Sprzedaż detaliczna mięsa i jego przetworów może się odbywać tylko w miejscach wyznaczonych przez Prezydium Rady Narodowej na targowiskach (halach targowych, bazach i placach targowych).

5. a) Sprzedaż mięsa bezpośrednio konsumentom może odbywać się tylko w ramach obrotu detalicznego w ilościach przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie domowym, nie przekraczających łącznie 5 kg mięsa, przetworów mięsnych i tłuszczów na jednego nabywcę.

b) Sprzedaż odbywa się po cenach uzgadnianych między sprzedawcą a nabywcą.

6. a) Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego może dokonywać tylko ten producent, na którego nazwisko zostało wystawione zaświadczenie lub najbliższy członek rodziny. Powierzenie sprzedaży innym osobom jest zabronione.

b) Na targowiskach będących w zarządzie przedsiębiorstw targowiskowych producent korzystać może z usług wyrebu mięsa zorganizowanych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.

c) Powierzenie wyrebu innym osobom poza przypadkiem wymienionym pod lit. b) jest zabronione.

7. Nabywanie mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego w celu dalszej odsprzedaży jest zakazane. Osoby zajmujące się odsprzedażą mięsa lub jego przetworów ściągane i karane będą za uprawianie spekulacji.

Prezydium
Rady Narodowej.

Załącznik nr 4.

REGULAMIN RAMOWY PUNKTU SPRZEDAŻY MIĘSA

§ 1. Sprzedaż mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego odbywa się codziennie (lub w dniach wtorkowych, czwartkowych itp. każdego tygodnia). O ile dzień wyznaczony na sprzedaż jest dniem wolnym od pracy, sprzedaż powinna się odbywać dnia poprzedniego.

§ 2. Sprzedaż odbywa się w godzinach od do

§ 3. Sprzedaż mięsa bezpośrednio konsumentom może się odbywać na targowiskach jedynie w miejscach do tego celu wyznaczonych.

§ 4. Sprzedaż mięsa w inne dni i godziny oraz w innych miejscach niż do tego wyznaczone jest niedozwolona.

§ 5. 1. Dopuszczone do sprzedaży są:

- 1) mięso wieprzowe,
- 2) mięso wołowe,

- 3) mięso cielęce,
- 4) mięso baranie,
- 5) słonina,
- 6) sadło,
- 7) podroby,
- 8) jelita,

a także wyroby wędliniarskie wyprodukowane na zlecenie producenta mięsa przez masarnie gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i zaopatrzone w plomby bądź etykiety, określające nazwę i adres zakładu, nazwę wędliny według receptury, miejsce wytwórni, datę produkcji.

2. Zakazana jest sprzedaż wędlin oraz wyrobów wędliniarskich wyprodukowanych indywidualnie przez producenta rolnego.

§ 6. Do sprzedaży detalicznej mięsa uprawnieni są posiadacze indywidualnych gospodarstw rolnych, spółdzielnie produkcyjne i członkowie tych spółdzielni, posiadający odpowiednie zaświadczenie, wydane:

- 1) posiadaczom indywidualnych gospodarstw rolnych i członkom spółdzielni produkcyjnych, objętym obowiązkowymi dostawami zwierząt rzeźnych, a także producentom rolnym nie objętym lub zwolnionym od tych dostaw — przez prezydium gromadzkich rad narodowych,
- 2) spółdzielniom produkcyjnym — przez prezydium powiatowych rad narodowych w porozumieniu z powiatowym pełnomocnikiem Ministerstwa Skupu,
- 3) producentom, których gospodarstwa znajdują się na terenie miast — przez prezydium miejskich (dzielnicowych) rad narodowych w porozumieniu z powiatowym pełnomocnikiem Ministerstwa Skupu.

§ 7. 1. Funkcjonariusze przedsiębiorstw targowiskowych lub kierownicy targowisk przy prezydiach rad narodowych w miejscowościach, w których nie działają przedsiębiorstwa targowiskowe, odbierają od producentów zaświadczenia, uprawniające do sprzedaży nadwyżek mięsa, sprawdzając, czy sprzedającym jest ten, na którego nazwisko zostało wydane zaświadczenie, lub najbliższy członek rodziny i czy nie upłynął okres ważności zaświadczenia.

2. Osoby wymienione w ust. 1 odbierając zaświadczenie obowiązane są wydać producentowi rolnemu kwit wagowy z podaniem następujących danych:

- 1) rodzaj i waga mięsa,
- 2) numer i data zaświadczenia oraz nazwa jednostki, która zaświadczenie wydała,
- 3) data zezwolenia organu urzędowego badania mięsa,
- 4) wysokość kwoty pobranej tytułem opłat za usługi świadczone na rzecz sprzedawcy mięsa.

§ 8. Mięso i jego przetwory podlegają ponownemu badaniu na stacji kontroli mięsa zorganizowanej na targowiskach.

§ 9. Sprzedaż mięsa, o którym mowa w § 5, odbywa się po cenach uzgadnianych między sprzedawcą a nabywcą.

§ 10. 1. Sprzedaż mięsa bezpośrednio konsumentom może odbywać się tylko w ramach obrotu detalicznego, w ilościach przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie domowym, nie przekraczających 5 kg mięsa, przetworów mięsnych i tłuszczów łącznie na jednego nabywcę.

2. Nabywanie mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego w celu dalszej odsprzedaży jest zakazane. Osoby zajmujące się odsprzedażą mięsa lub jego przetworów ścigane i karane będą za uprawianie spekulacji.

§ 11. Po zakończeniu sprzedaży dla bezpośrednich konsumentów prawo zakupu mięsa i przetworów mięsnych przysługuje gminnej spółdzielni „Samopomoc Chłopska” na targowisku lub w jej siedzibie, a wyjątkowo zakładom żywienia zbiorowego upoważnionym do tego przez prezydium właściwej rady narodowej. Zakłady mogą nabywać mięso z uboju gospodarczego tylko w swoim lokalu.

§ 12. Sprzedaż powinna odbywać się przy zachowaniu obowiązujących przepisów higieniczno-sanitarnych. Sprzedający powinien być ubrany w czystą odzież, posiadać czyste ręce, powinien być zdrowy, nie dotknięty zakaźną chorobą skórną lub odrażającą.

§ 13. Mięso powinno być przykryte czystym papierem bądź białym płótnem.

§ 14. Sprzedający ma prawo korzystać za opłatą z urządzeń punktu sprzedaży potrzebnych do ważenia, rąbania, cięcia i sprzedaży mięsa, w szczególności wag, odważników, torporów, tasaków, noży, fartuchów białych itp.

§ 15. 1. Sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego może dokonywać tylko ten producent, na którego nazwisko zostało wystawione zaświadczenie, lub najbliższy członek rodziny. Powierzenie sprzedaży innym osobom jest zabronione.

2. Na targowiskach będących w zarządzie przedsiębiorstw targowiskowych producent korzystać może z usług wyřębu mięsa, zorganizowanych przez przedsiębiorstwa targowiskowe.

3. Powierzenie wyřębu innym osobom poza przypadkiem wymienionym w ust. 2 jest zabronione.

§ 16. Za usługi ze strony targowisk użytkownicy uiszczać należne opłaty według obowiązujących niżej wymienionych stawek

§ 17. Opłaty za usługi pobierane są z góry.

§ 18. Nadzór bezpośredni nad obrotem mięsem i przetworami mięsnymi sprawuje przedsiębiorstwo targowiskowe (kierownik targowiska) podległe Prezydium Rady Narodowej.

§ 19. Winni przekroczenia niniejszego regulaminu podlegają karom przewidzianym w odpowiednich przepisach.

§ 20. Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 195 . . r.

159

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ROLNICTWA I GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 28 czerwca 1955 r.

w sprawie trybu postępowania przy zgłaszaniu i dokonywaniu zmian w danych objętych ewidencją gruntów i budynków.

Na podstawie art. 10 ust. 4 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 6, poz. 32) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Właściciel bądź inna osoba władająca gruntem lub budynkiem obowiązana jest zgłosić zmiany, które zaszły w danych objętych ewidencją gruntów i budynków (art. 2 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o ewidencji gruntów i budynków — Dz. U. Nr 6, poz. 32) — do prezydium właściwej powiatowej rady narodowej najpóźniej w ciągu 4 tygodni od powstania tych zmian.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do zmian wynikających z decyzji organów administracji państwowej, wydanych na podstawie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej, o ustroju rolnym i osadnictwie, o wymianie gruntów oraz o klasyfikacji gruntów.

3. W przypadku gdy zmiana dotyczy osoby władającej gruntem lub budynkiem, obowiązek zgłoszenia zmiany ciąży na osobie, która weszła we władanie gruntu lub budynku. Jeżeli jednak zmiana co do osoby władającej gruntem nastąpiła na podstawie ustnej umowy (w przypadkach gdy przepisy zezwa-